

EN GARTNERSLÆGT GENNEM 100 ÅR

Af Aage Andersen

Handelsgartner, lektor, cand. polit. Frode Sørensen var kun gartner i anden generation, og der kan derfor ikke tales om en egentlig gartner-slægt; men Frode Sørensen og faderen Jeppe Sørensen har haft så stor betydning for dansk gartneri, at det er skønnet rimeligt at omtale deres indsats gennem de 100 år, der er gået, siden Jeppe Sørensen begyndte selvstændigt gartneri på et stykke lejet jord i Emdrup.

Første del er delvis uddrag af en artikel, "En morsingbo drog ud", skrevet af civilingeniør Holger Schrøder, København, og bragt i Morsø Folkeblad i december 1949, medens resten hovedsagelig bygger på efterladte notater fra professor A. Pedersen, suppleret med oplysninger fra gartneriejer E. Brow Sørensen.

Frode Sørensens far, Jeppe Sørensen, blev født i Redsted den 2. februar 1853. Hans forældre var husmand Søren Christian Mikkelsen og hustru Marie Cathrine Larsen. Barndomshjemmet i Redsted var et lille husmandssted, hvor boligen, en enkelt stue med lerstampet gulv, var sammenbygget med udhuset. Familien flyttede snart til et andet sted i Fredsø. Som andre husmandssønner i denne del af landet måtte Jeppe tidligt ud for at tjene for føden. Allerede som syvårig blev han vogterdreng i Legind. Efter konfirmationen, Palmesøndag 1867, ved hvilken lejlighed han viste sig i besiddelse af særdeles gode kundskaber, tjente han trofast som karl hos gårdmand Christian Hald i Storup i 5 år, men derefter synes der at være kommet en vis uro over den unge mand, for i årene 1872-74 havde han kortvarige pladser hos en gårdmand, en præst og på en kro, og i 1874-75 melder skudsmål-bogen intet om hans gøremål. Ved dræningsarbejde tjente Jeppe Sørensen så mange penge, at han kunne foretage den efter datidens forhold lange rejse fra Mors til Nørre Nissum præstegård, hvor han arbejdede i sommeren 1875. Den 4. november samme år tog han plads hos handelsgartner Knudsen i Lemvig, og dermed var hans løbebane fastlagt.

I Lemvig kom han i forbindelse med grundtvigske kredse, skønt hans eget hjem vel nærmest havde været pietistisk indstillet; og han blev klar over, at den nye åndsretning på Mors havde Galtrup højskole som centrum. Han besluttede at gennemgå et kursus på Galtrup, hvis han kunne få råd til det. Det økonomiske problem klaredes ved, at Jeppe Sørensen sammen med en kammerat opkøbte kålrabi, hvidkål og gulerødder, som de på en fiskerbåd fragtede til Norge, hvor produkterne blev solgt i Arendal og Christianssand.

Christen
Christensen
Smed
Gaardmand i
Damsgaard Gods
paa Moss,
brude i Vester Jylby i Dragstrup
Sogn, * 1697, beg. Dragstrup
24. 1743. ∞ nts 24. 10. 1723

Maren
Landsdatter
* 1692,
beg.
24. 5. 1765.

Christen
Christensen
Smed
Gaardmand i
Vester Jylby i
Dragstrup Sogn,
* V. Jylby 24. 10. 1720,
+ nts (mellem 1799 1804),
∞ Dragstrup 30. 12. 1749

Else
Lorensdatter
* 1727,
beg. Dragstrup
20. 10. 1792.

Loren Christensen Broe
Gaardmand i Vils
i Vejerslev (Moss),
dødt Dragstrup 3. 4.
1752,
+ Vils 6. 5. 1830.

Anne
Madsdatter
dødt Vejerslev
11. 2. 1744,
+ Vils 17. 12.
1816.

∞ Dragstrup 25. 9. 1778

Michel Lorenson Broe
Gaardmand i Vils i
Vejerslev Sogn,
dødt nts 2. 1. 1786,
+ (efter 1860).....

∞ (1811)

Loren Christian Mikkelsen

Husmand i Redsted paa Moss,
* Vils 10. 10. 1815,
+ (efter 1835)...

Jens Jensen
Møller i Jæbng.
* 1710, beg.
nts
8. 3. 1784

Anne
Madsdatter
+ (1769)

∞ (1745)

Christen Nielsen
Normøller
Møller i Rakkeby,
* 1746, beg. nts.
17. 5. 1799.

Maren Jensdatter
(Møller)
* Jæbng 1753,
beg. Rakkeby
5. 6. 1812.

∞ (1777)

Maren Christensdatter
* Rakkeby 28. 5.
1787,
+ Vils 19. 2. 1851.

Niels Nielsen Fugeborg
Nyboe Rauritsdatter
 Købmand i Horslund
 Koltebro, + Koltebro
 * 1670, + nts. 27. 12. 1750
 20. 1. 1721.

∞ nts 24. 3. 1698

Niels Nielsen Maren
Nyboe Nielsdatter
 Købmand i Koltebro, Fühl
 * nts 10. 4. 1699, * 1709,
 + nts 18. 8. 1767. + Koltebro
 14. 5. 1779

∞ nts 26. 10. 1731

Henrich Nielsen Anna
Nyboe Marie
 Forpagter af Frydsbrønd Schmidt
 i Lødderup Sogn * 1754,
 paa Mors, + (efter 1794,
 * Koltebro 11. 1752. men ej
 + Frydsbrønd 16. 9. 1794. fundet)

Lars Larsen Møller Anne Marie Hennichsdatter
 Skipper i Nykøbing Nyboe
 paa Mors, * Frydsbrønd 6. 1786,
 * 1783, + Nykøbing M. + (efter 1821, men ej fundet
 1. 5. 1821. i Nykøbing eller Todsø]
 ∞ ... (1810) [∞ 2° Jens Andreas Korup]

Marie Cathrine Larsdatter Møller
 * Nykøbing M. 18. 7. 1813,
 + (efter 1855).....

∞ Todsø 19. 6. 1842

Jeppe Sørensen

Stamtavle over gartnerslægten Sørensens aner til og med Jeppe Sørensen, den første i dynastiet

I 1877-78 var Jeppe Sørensen så elev på Galtrup, og opholdet der og senere på Emdrupborg fik stor betydning for hans personlige udvikling. Forstander Povlsen Dal, Galtrup, gav Jeppe Sørensen følgende anbefaling: "Han er godt begavet og viser flid og lyst til at tilegne sig, hvad skolen byder. Han er af virksom, fremadstræbende natur og benytter fremdeles enhver lejlighed til at fremme sin åndelige udvikling".

Udviklingen inden for landbruget medførte, at man på Mors begyndte at dræne jordene, og gravningen af grøfterne skete ved håndkraft. Ved dette arbejde tjente Jeppe Sørensen så mange penge, at han i foråret 1879 kunne rejse til København, for – som han sagde – at se på byen, men vel især for at søge arbejde. Tilfældigt traf han i hovedstaden forstander Dal fra Galtrup og fik af ham at vide, at forstander Tang, Emdrupborg højskole, søgte en gartner, og den plads fik Jeppe Sørensen. Samarbejdet mellem gartneren og forstanderen blev til gensidig tilfredshed. Efter en tids forløb forpagtede den nu 26 år gamle Jeppe Sørensen højskolens flere tønder land store have mod en årlig afgift på 1000 kr. Det var mange penge dengang, men Jeppe Sørensen klarede det og lejede mere jord.

I 1897 købte han hovedparcellen på 12 tdr. land af nabogården "Bøllegård", som blev døbt om til "Emdruphøj".

Det var sædvanligt, at en ung gartner uden større pengemidler og uanset en eventuel specialuddannelse begyndte med at dyrke grøntsager på egen eller forpagtet jord, fordi det gav indtægter allerede det første år. Gartneriet Emdruphøj blev derfor et grønsagsgartneri, og drivhuse optræder først i Jeppe Sørensens forretning så sent som i 1910. Jeppe Sørensen var specialist i dyrkning af peberrod, men foruden at være en dygtig kultivatør var han også en fremragende forretningsmand, idet han foruden egen avl også solgte peberrod købt på det årlige peberrodsmarked i Odense. Han handlede også med tagrør, der blev anvendt til fremstilling af måtter, som man dengang brugte til dækning af drivbænke om foråret. I "Fra Kvangård til Humlekule" nr. 5, 1975 fortælles det, at Jeppe Sørensen havde høst af tagrør i Søborg mose i forpagtning og kunne sælge tagrør til kolleger.

Jeppe Sørensen drev sit gartneri med megen dygtighed og avlede altid første classes produkter. Det førte ham ind i et arbejde som planteforædler, hvis mest kendte resultat er Emdruphøj drivradis. Blomkålssorten "Stor Dansk" kan også føres tilbage til Emdruphøj.

Især de første år blev en meget streng tid for Jeppe Sørensen, for produkterne skulle sælges på grønttorvet, der dengang lå på Christianshavns Torv. Det var en lang tur fra Emdruphøj til Amager, men værre var det, at der ikke var faste studepladser, hvorfor det gjaldt om at være blandt de første for at få en god plads. Dette førte til, at sælgerne indfandt sig længe før torvets åbning og parkerede i de nærmeste gader, hvorfra der startede en sand kapkørsel, når tiden var inde. Det lå Jeppe Sørensen stærkt på sinde at få ændret disse forhold,

og da han var blevet valgt til formand for Københavns Handelsgartnerforening, var det nærliggende, at han blev medlem af den torvekommission, der var nedsat af Københavns kommune. Sammen med udvalgets formand foretog Jeppe Sørensen en rejse til Hamborg og Holland for at studere torveforhold og udarbejdede derefter forslag til den torveordning, som Borgerrepræsentationen senere vedtog. Arbejdet resulterede i, at der indrettedes et nyt grønttorv med ordnede forhold og faste studepladser ved Vendersgade, nu Israels Plads. Også her blev pladsen for lille, og man gik derfor i gang med at skabe et overdækket torv i Valby, men nu var det sønnen Frode Sørensen, der var med i arbejdet.

Jeppe Sørensens stærke interesse for grundtvigske kirkeforhold medførte, at han blev medlem af komiteen for opførelse af Grundtvigs Kirke på Bispebjerg nær Emdruphøj. Grundstenen til kirken, der er tegnet af arkitekt P. V. Jensen Klint, blev nedlagt i 1921, og kirken blev indviet i 1940. Når man var så længe om at bygge kirken, skyldtes det ikke alene dennes størrelse, men også, at halvdelen af midlerne skulle indsamles privat. Det blev ingen let opgave for komiteen at forestå flere indsamlingskampagner. Kirketårnet blev indviet som kirkerum i 1927, 3 år efter Jeppe Sørensens død.

Jeppe Sørensen døde den 20. december 1924 og blev begravet på Bispebjerg kirkegård. Kisten blev af medlemmer af gartnerforeningens bestyrelse båret ned i graven på høvdingevis.

Jeppe Sørensen og hustru Johanne f. Jørgensen

Eftermæle

I en nekrolog i Gartner Tidende fra 1. januar 1925 fremhæver overgartner J.N. Risum Jeppe Sørensens "åbne blik, venlige smil og hjertevindende væsen, der fortalte om et sind med stærke åndelige interesser. Han var ikke en af dem, der mente, at en omfattende bedrift kan ledes fra en kontorstol. Med egne hænder deltog han i arbejdet endnu få uger før sin død".

Gartnerlejer Helge Christensen, Sengeløse, der var elev på Emdruphøj 1922-23, har til denne artikel skrevet følgende erindring: "Det var ved middagstid den 2. januar 1922, at jeg spadserede op ad alleen til Emdruphøj for at tiltræde pladsen som gartnerelev på Emdruphøj, som i de år blev drevet af far og søn i fællesskab. Jeg meldte mig på "den røde villa", hvor Frode Sørensen boede. Han spurgte mig, om jeg ikke selv, hvis jeg fik den røde hest og torvevognen, kunne køre ind at hente mit skab, som var sendt til fragtmandscentralen på Hauserplads. Da jeg før havde prøvet at bruge heste, svarede jeg ja uden at blinke, selv om jeg ikke var helt rolig ved det. Der kom imidlertid kontraordre fra "Havehuset", hvor Jeppe Sørensen boede. Det blev torvekusken Hans, der blev sendt efter mit tøj, og jeg fik lov at sidde hos. Sådant sendte man ikke en ung, uprøvet mand til København med hestekøretøj.

Siden har jeg ofte tænkt på, at denne lille hændelse var karakteristisk for Jeppe Sørensen. Han var manden, der havde alt under kontrol. En vis arbejdsdeling var der mellem far og søn. Frode Sørensen havde kontorarbejdet, arbejdet med penge og tal, med beregninger og nye ideer samt det udadvendte organisationsarbejde. Hans far havde som den praktisk erfarne mand det at organisere og overvåge det daglige arbejde. Han var på det tidspunkt en gammel mand, men han var, hvor det foregik, fra morgen til aften, altid beskæftiget, ofte med et lettere redskab i hånden. Han overvågede, at alt gik rigtigt til - ikke som slavepiskeren, men som den, der havde ansvaret for, at betroet gods blev udnyttet på den rette måde.

Drivhusene var dengang kun i deres vorden. Tyngdepunktet lå i drivbænkene. Mere end 1000 drivbænkevinduer betød dynger af hestegødning og dagrenovation, der skulle anbringes om foråret og køres ud på det ca. 5 ha store friareal om efteråret. Der blev dengang sigtet mere på topudbytte af hver eneste m² end på arbejdsbesparelser. Ved varmebedsgulerødder havde vi radiser som mellemkultur, ved blomkål i bænk havde vi mellemkultur af kørvel og spinat. I første halvdel af maj blev alle vinduer flyttet ud til årets anden afgrøde, melonerne, som skiftede plads fra år til år for at undgå faldesygen. Også her blev under midten af alle linjer anbragt varm hestegødning (rendemeloner). Greb og trillebør var vigtige redskaber i datidens bænkegartnerier, og at åbenbænksradiser om natten blev dækket med lemme og alle vinduer med måtter, indtil sommervarmen sidst i maj satte ind, siger yderligere noget om arbejdsindsatsen. For marken betød de mange års overdådige brug af naturgødning, at denne kunne afkaste så

fine kulturer af f.eks. blomkål, jordbær, porre og selleri, at mange af os forlod gartneriet med en tyrkertro på staldgødningens betydning. For Emdruphøjs torvestade var peberroden en så karakteristisk vare, at torvekusken blev betegnet som "Peberrodshans". Det skyldtes, at vi året igennem foruden vor egen avl solgte store partier, som var indkøbt af Jeppe Sørensen og Hans på det årlige peberrodsmarked i Odense først i november måned. Aldrig har jeg set nogen bundte peberrod med en sådan virtuositet som Hans. Blomkålsfrøavl var en vigtig ting for gartneriet. Jeppe Sørensen havde blik for frøavl, og han nåede at knytte Emdruphøj-navnet til stammer af blomkål, radis og melon.

Jeppe Sørensen var en dygtig fagmand og et fint menneske. Han var tjenestekarlen fra Mors, der gennem flid, energi og dygtighed skabte en mønsterbedrift ved hovedstaden. Han var højskoleeleven fra Galtrup, der anerkendte, at hvis menneskelivet skulle nå sin bestemmelse, så måtte forvaltningen af betroet, jordisk gods forenes med syn for åndelige værdier. Derfor er også hans livsværk Emdruphøj med det hjemliv, som levedes der – værdigt fortsat under Gerda og Frode Sørensen – kommet til at stå for os, deres gamle folk, som et eksempel på en af de piller, som et sundt og lykkeligt samfund kan bygge på, og jo ældre vi bliver, jo mere ser vi tilbage derpå med respekt, beundring og taknemmelighed".

Jeppe Sørensen var den 3. september 1885 i Vartov Kirke blevet gift med Johanne Sørensen, født Jørgensen, der var født på Glænø den 8. juni 1857. Johanne Sørensen døde i 1936, og om hende skrev Holger Schrøder: "Vi, der har kendt "farmor", særligt i hendes enkestand, må have lov til i denne forbindelse at sende hende en venlig og taknemmelig tanke med tak for lyse minder. Hun står i erindringen som en from, stærk og god kvinde, ydmyg og taknemmelig over de liflige steder, som hendes liv kom til at spænde over".

Frode Sørensen

Frode Christian Sørensen blev født den 16. september 1886 i Emdrup som søn af Johanne og Jeppe Sørensen. Faderen ønskede, at sønnen skulle uddannes som gartner for til sin tid at overtage den hjemlige bedrift, medens moderen ønskede, at han fik en boglig uddannelse. Hun ville gerne fri ham for det hårde arbejde, som dengang prægede gartneriet. Det blev begge dele.

Efter konfirmationen kom han i Gregersens skole på Frederiksberg. Skolen var oprettet på foranledning af en grundtvigsk forældrekreds i 1895, og fra Efterslægtsselskabets Skole tog F.S. studentereksamen i 1904. Han gik derefter på universitetet, hvor han i 1909 tog statsvidenskabelig eksamen som cand. polit. Derefter foretog han rejser i Tyskland, Holland og Belgien for at studere torveforhold. I 1911 tog han ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole eksamen som havebrugskandidat, cand. hort. Derefter rejser til England, Kanaløerne og Frankrig, hvor han en tid arbejdede i et handelsgartneri i Paris. I

1912-16 var han lærer ved Askov højskole i samfundslære. I 1915 blev han gift med Gerda Sørensen, f. Andersen. Fra 1. maj 1916 var han knyttet til gartneriet på Emdruphøj, som han overtog i 1924 efter faderens død.

Da bebyggelsen omkring Emdruphøj rykkede frem, blev en udflytning af gartneriet påkrævet. I 1921 erhvervedes i Lyngby ejendommene Ny Emdruphøj og Carlshøj. På Ny Emdruphøj, Lundtoftevej 70, blev der bygget beboelseshus og anlagt et væksthushus til dyrkning af tomater, agurker, sød peber o.s.v. På Carlshøj blev bygget et stort væksthushuskompleks og anlagt en stor frugtplantage med sorter af vore fire frugtarter samt frugtbuske og hassel i stort sortiment. F.S. var interesseret i nye kulturer som f.eks. sukkermajs og i de nye sorter, hvorfor hans gartneri var forsøgs- og prøvedyrkningssted. I 1932 lå Carlshøj langt fra bebyggelsen, men udviklingen indhentede også den. Anlægning af Helsingørmotorvejen skar frugtplantagen i stykker, og resten blev udstykket eller slugt ved opførelsen af Danmarks Tekniske Højskole.

Frode Sørensen var organisationsmand, og sine evner på dette område fik han rig lejlighed til at udnytte i almene, faglige og offentlige hverv, som han varetog med stor dygtighed, besindighed og evne til at lede og forhandle. Han var præget af faderens livssyn og gik i flere henseender i dennes fodspor. Han bevarede tilknytningen til Askov og var i en årrække formand for Askovkredsen. Han var medlem af Vartovs menighedsråd og af komiteen for opførelse af Grundtvigs mindekirke. I 1918-22 var han formand for Alm. dansk Gartnerforening. Det blev en reformperiode i foreningens historie: Nyordning af kredsene, udgivelse af Årbog for Gartneri, start af bogforlag, ordning af salg af garanteret frø og oprettelse af Fællesudvalget for Prøvedyrkning af Køkkenurter, som han var en meget påskønnet formand for fra 1919-38. På grund af en øjenlidelse nedlagde F.S. sin formandspost i gartnerforeningen, men han var i mange år derefter medlem af foreningens repræsentantskab og var ved mange lejligheder gartnerens tillids- og talsmand. I 1950-63 var han formand for "Københavns Grønttorvs Repræsentantskab".

I årene 1930-39 var F.S. sekretær i "Landbrugsministeriets udvalg for gartneri og havebrug", 1941-46 medlem af "Prisnævnet for frugt og grønsager" og i 1943-58 medlem af "Statens Planteavlssudvalg". I perioden 1942-56 havde han i radioen gartneriets månedsoversigt. I 1948 var han formand for "Landbrugsministeriets rådgivende udvalg ang. omsætning af indenlandske Havesager" og var konsulent for fængselsvæsenet m.fl. institutioner angående deres havebrug samt ligningsdirektoratets sagkyndige ved vurdering af frugtplantager. Udover de nævnte bestred han mange andre hverv og tillidsposter.

Ved en omlægning af havebrugsundervisningen ved Landbohøjskolen omkring 1920 blev der oprettet et lektorat i regnskabsvæsen m.m., en stilling, som F.S. bestred fra 1922, til han trak sig tilbage på grund af

alder i 1956. Fra 1939 var faget udvidet til også at omfatte Havebrugets historie og økonomi. Faget var meget heterogent og vanskeligt at undervise i, vanskeligt for de studerende at få samling på og vanskeligt at eksaminere i.

F.S. var almindeligt afholdt som en lærer, hvis – ofte uforberedte – forelæsninger og tilfældige informationer mange havde glæde af, mens andre fandt dem kedelige. Hans elever mindes hans fornøjelige væsen, springende undervisning, store indsigt på visse områder og hyppige forglemmelser af bl.a. forelæsningerne.

Frode Sørensen var medlem af Det danske Selskab og fik i 1930 Hjalmar Hartmanns jubilæumslegat for planteforædlere, ligesom han fik tildelt Alm. dansk Gartnerforenings guldmedalje. Han ønskede ikke at modtage ordensdekorationer.

Under krigen blev F.S. arresteret af besættelsesmagten, og han tilbragte ca. et halvt år i Frøslevlejren. Han tog det med ro, søgte at holde modet oppe hos sine medfanger ved afholdelse af foredrag m.m., og snart var "Onkel Frode" en kendt skikkelse i lejren.

Frode Sørensens litterære virksomhed var omfattende og handlede især om samfunds- og gartneriske emner. Her nævnes kun en del af hans produktion.

Smaa Jordbrug, 1911 (Prisopgave). Sammen med A. Boje og E. Marstrand redig. Det danske Samfund og heri skrevet: "Jordbruget i Danmark i det 19. Aarh. og vore Dage", s. 17-80, 4. udg. 1943. Har i værket Den danske Stat skrevet: "Staten og Erhvervslivet", 3. udg. 1933. I D. H. og G. skrevet "Køkkengartneriet i den sidste Menneskealder" og "Havefrøavl i Danmark". Red. og medf. af "Københavns Handelsgartnerforening", 1918. "Gartneriets og Havebrugets Opgaver og Betydning i dansk Samfundsliv", 1942. "Havebruget" i Danmarks Kultur ved Aar 1940, 1943. Rapport til Landbrugsraadet: "Frukt- og Grønsagsdyrkningens Stilling og Muligheder i Danmark", 1944. Leveret bidrag til og sammen med T. Bacher redigeret værket Dyrkning af Køkkenurter paa Friland og under Glas, Kbh. 1943, 502 S. – Art. i N. i. H. 3., 4. og 5. Udg. G. T., Aa. F. G., Gard. Cron., Samfundets Krav og i Dagspressen.

Frode Sørensen døde den 24. marts 1964, og i bladet Horticultura skrev gartneriejer, hortonom Helge Christensen, Sengeløse, i en nekrolog bl.a.: "Frode Sørensen vil gå over i historien som en af gartnerfagets betydelige og særprægede skikkelser. Han var særdeles velbegavet og havde dertil et åbent sind og tilegnede sig værdier fra alle de forskellige områder, han kom i berøring med. Han rummede meget og favnede vidt, han havde en arbejdsevne som få, og i en næsten mærkelig grad evnede han hele livet at være trofast overfor det, han havde mødt og indoptaget. Han blev handelsgartner og øvede som sådan sit livs største indsats, men handelsgartneren var livet igennem præget af akademikeren, teoretikeren, forsøgsmanden og samfundsøkonomen.

Under udarbejdelsen af mange af de love, som vedrører faget, kom Frode Sørensens fagkundskab i statsvidenskab og samfundsøkonomi i forbindelse med hans store forhandlingsevne til stor nytte. Utallige møder deltog han i, men fik dog tid til at slappe af i familiens skød i hjemmet i Emdruphøj, som de to værdifulde mennesker, Gerda og Frode Sørensen, havde skabt sammen med deres dejlige børn, og som de i rigt mål åbnede for deres venner og for ungdommen.

Frode Sørensen nåede meget, men ét nåede han ikke. De dagbogsblade, som han hver aften i mange år førte og rundsendte til sine børn verden over, og som det var hans agt at samle i en bog, fik han aldrig samlet".

I dag er det tredje generation, der viderefører slægtens gartneriske tradition: grønsagsdyrkning. Af Frode Sørensens syv børn har en søn, Ejvind Brow Sørensen, valgt gartneriet som levevej, og fire døtre blev gift med gartnere eller mænd beskæftiget indenfor havebrug.

Ejvind Sørensen er født den 22. juli 1924. Efter en grundig gartnerisk uddannelse, blandt andet i faderens gartnerier Ny Emdruphøj og Carlshøj, købte han en landbrugsejendom i Brøndbyvester, men da området blev udlagt til industriareal, måtte ejendommen sælges, og i stedet købte han gårdene Stejlebjerggaard og Lerbakkegaard i Karlebo i 1961, hvor han etablerede et moderne væksthusegartneri. I dag dækker væksthuse 7500 m² og eneste kultur er tomater.

Den gartneriske tradition synes sikret i endnu en generation, idet en datter har påbegyndt en gartnerisk uddannelse, så måske skulle artiklen rettere have heddet: En gartnerslægt gennem de første 100 år.